

I.

На приходстві в Підїсках тиша. Сонячний жар пече, і біля приходства нікого не має. Конець жнив, усі при роботі. Голодна собака скавувить на приноні, за роботою й забули її пагодувати. Все замерло — тільки, гляючи від приходства в діл, а там мов розрите муравлинко: вештають ся люди, ростуть стоги, несеть ся пісня.

У такий жаркий день над берегом Стрия, що пливе через Підїски, сів місцевий парох Трясило з учителем. По довгій купелі гріли ся до сонця.

— Ходімо вже домів. Ануж приїхали з міста — прбмо вив перший парох.

— Мабуть їх ще не буде, впрочім вже ходім.

І пішли.

— А тепер, як заведу молочарську снілку зможу на хвилю спочати — говорив Трясило. — На хвилю спочати, бо ще много, ой много роботи, аж село буде подібне до людий.

— Ледво, чи й буде спочинув — відповів учитель. — Бо як лише снілка увійде в житє, будемо мусіти її наглядати, а прийде зима, треба частійше в читальню загостити, а далі вибори — усе щось нове! Усе новий батіг, щоби не заснути.

— Усе якось піде — докинув по хвилі отець Трясило. — Добре, що ви у Підїсках, у вас знаходять мужики много ради і поради, а я помочі. Не так було за ваних попередників. Оден пияк, другий анальфабет, третій бояв ся власної тіни. Ішов я сам один, а відомо: оден у полі не вояк.

Доходили до приходства. Трясило приложив руку до очей і глянув на шлях, що тягнув ся між хатами, та зоба-